

на тѣлото раздрана съ мечъ. Потърсихъ дойка и лѣкари и се пазарихъ съ тѣхъ: тѣ го излѣкуваха за 80 жълтици. Следъ това го кръстихме и го нарекохме Костантъ (Скѣпчо).

Императорътъ го изслуша съ внимание. Той си спомни добре, че това е детето, на което раздра ко-рема, за да изтрѣгне сърдцето му.

— Предайте го на мене — каза той на игумена.

— Трѣбва по-рано да говоря съ монаситѣ; смѣтамъ, че тѣ ще ви го предадатъ съ радостъ.

Игуменътъ си взе сбогомъ и, като се върна въ манастира, обади на монаситѣ, каква е волята на императора.

— Е, какво! — казаха най-старитѣ — той ви го поиска и вие не го дадохте веднага? Споредъ насъ не сте постъпили добре. Ние ви съветваме да го изпратите тутакси, за да не се разсърди, отъ което ще теглимъ ние и манастирътъ.

Всички се съгласиха съ това мнение, и игуменътъ заповѣда на своя помощникъ да отведе Костанта.

Той веднага тръгна на пътъ съ хубавия момъкъ. Когато дойде предъ императора, той го поздрави отъ името на игумена и братството и, вземайки за ръка Костанта, му го предаде. Императорътъ получи подаръка много ядосанъ при мисълта, че единъ такъвъ бездомникъ и голтакъ може да вземе за жена неговата дъщеря.

Когато остана самъ, той потъна въ грижи и отново почна да мисли, какъ да умрѣтви момчето, безъ никой да узнае нѣщо. Той съобщи, че има работа по границата на империята, която бѣ далечъ 15 дѣня пътъ отъ Бизанциумъ. Когато пристигна въ своя замъкъ на границата, той написа писмо, въ което казваше:

„Азъ, императорътъ на Бизанциумъ и на Гърция, съобщавамъ на управителя на Бизанциумъ, че той трѣбва да убие, или да накара да убиятъ лицето, което